

Միպիլ

Կապույտ աղջիկը

Նոր ելած էր սուգեն, կապույտ կը հանգեր.
Գըլուխն ուներ ծավի բեհեզ մը սիրուն,
Որուն վետ-վետ ծալքերուն նուրբ ծըփանքներ
Կ'ոլորվեին շուրջն իր ոսկի սագերուն:

Միշտ լուսեղեն ծիծաղ մ'ուներ իր բերան,
Հընչուն, անուշ, երգի մը պես սիրարժարժ,
Եվ խրոովիչ նայվածքին մեջ անոր լայն
Ծավն իրեն գույն, երկինքն իր շողն էր դըրած:

Միրած չէր դեռ, ո՛հ, գայն կ'ըսեր իր ճակատ.
Չըքնաղ երագ մ'էր լոկ իր կյանքն ըսպիտակ,
Անուրջ մ'անձիր, ուր կույս հոգին խանդակաթ
Կը ծածաներ ջերմ իղձերու բոցին տակ:

Բընության մեջ ծովն էր իր տենչն առանձին.
Ծաղիկներուն, դաշտին համար սեր չուներ.
Ամեն առտու կարմիր արևն այգածին՝
Իր մակույկով ծովուն մեջ գայն կ'ողջյուներ:

Չէինք գիտեր, պըշրա՞նք էր թե պարզ ճաշակ
Այդ մակույկն ալ կահված գույնով միշտ ծովուն,
«Կապույտ աղջիկ» կ'անվանեինք կամ «խաժակ»,

Երբ կը նավիր փոթորկին դեմ և հովուն:

Ձեր որսար ան, և ոչ ալ գիրք կը կարդար,
Անհունին մեջ մըխրըճելով իր հոգին՝

Կուգեր բաժանել շողերուն հետ անդադար
Գաղտնիքները, գոր կուտա ծովն երկինքին:

Հովին, վիհին, ալիքներուն բարեկամ,
Հորձանքներեն, ամպեն, շանթեն շուներ վախ,
Այդ անկայուն տարրերուն մեջ շատ անգամ
Կըրված, հաղթած էր ամպրոպին ալեբախ:

Բայց գիշեր մը մոտեցավ կուր մը փութով
Սուր ճեղքերով ծալ-ծալ ծըփանքն ընդարձակ.
Իր առջևն տեսիլքի պես հոգեթով
Լույս ճակատ մը անցավ գեղով համրձակ:

Լուսնին տարտամ նըշույլներուն ներքև ձյուն,
Մն ու ծավի աչքեր գիրար հասկցան,
Եվ սյուզն աշխույժ անոնց շունչին մեղմ հըծծյունն
Արձագանդեց սիրո բառով մ'աղվաձայն:

Խոժոռեցավ իսկույն ծովուն ջինջ երես,
Մելավ, մարեց լույսեր, կայծ ու բոց,
Լեռներու պես վեր բարձրացան փըրփրադեզ
Կոհակներու անսանձ ամպերն հողմակոծ:

Ա՛լ հորիզոն չըկար, քառս մ'էր եթեր՝
Ճիվաղներու հանդես մը սև ու մըռայլ,
Երկինք անդուլ սուր փայլայներ կը նետեր,
Շանթ կը տեղար հընոցներեն իր շըռայլ:

Նախանձոտ ծովն հանկարծ թոթվեց իր ուսեր,
Բացավ թևերն, առավ հեշտագին,
Անոր կյանքին հետ հրապույրներն ալ ու սեր
Չուզեց թողուլ կիրքերու մեծ վրտանգին:

1890